

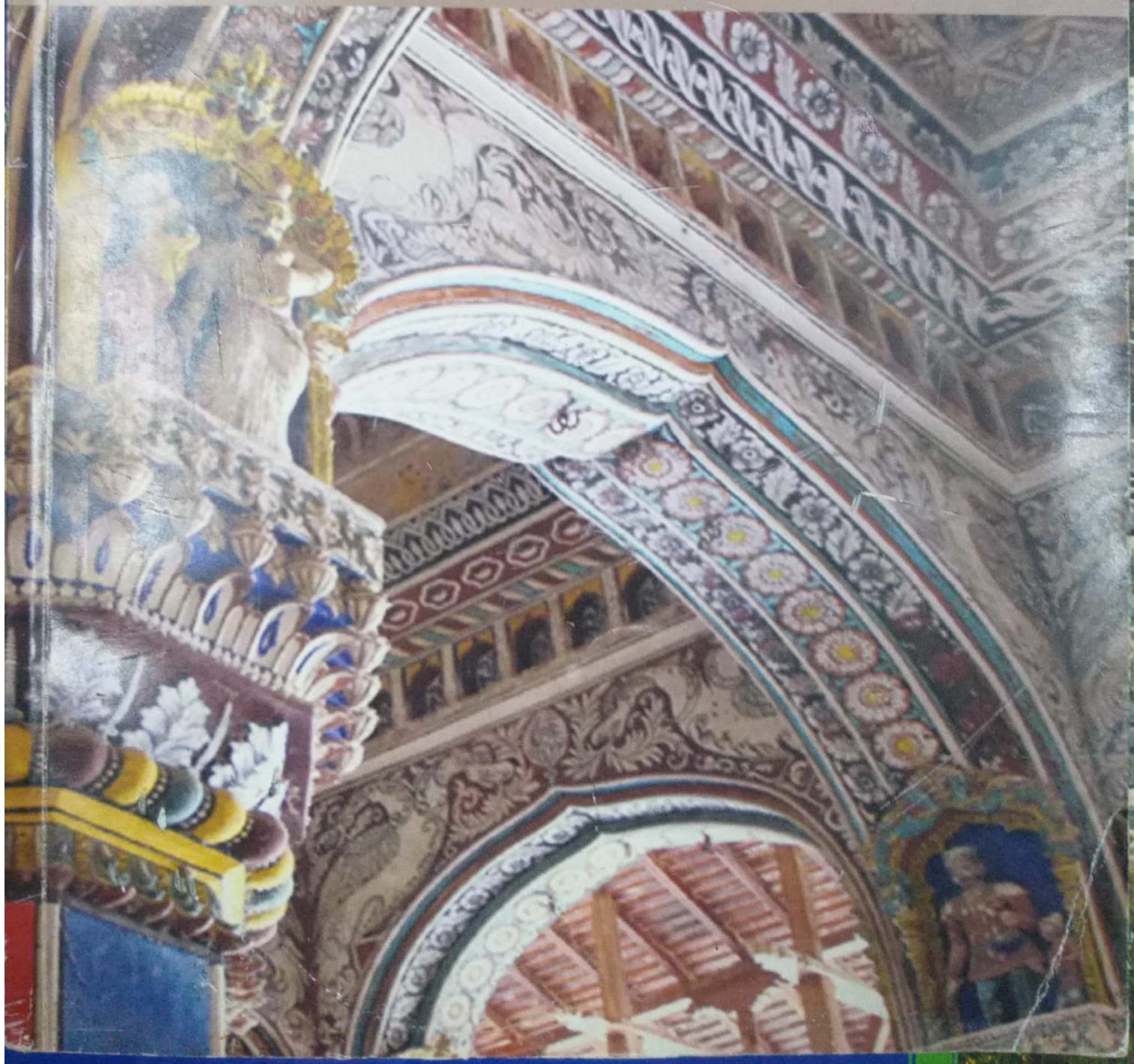
Aayvagam

an International Journal of Multidisciplinary Research

Volume No. 4 | Issue 8 | September 2016

Special issue on International Conference on Creations and Creators Personality

உள்ளடக்கம்

எண்	விவரம்	பக்கம்
1	நாட்டுப்புற தெய்வ திருவிழாக்களில் பன்முக ஆளுமை, க. அலமேஹுமங்கை	4
2	அன்னாதுரையின் “வேலைக்காரி” நாடகம் காட்டும் சமுதாயச்சிந்தனைகள், முனைவர்: ச. அன்புச்செழியன்	8
(3)	வெற்றி வேற்றகை கூறும் அறக்கருத்துக்கள், முனைவர் க. சகாய கிரேஸி	(11)
4	ரீந்மீழ்வாரின் படைப்பாளுமை, முனைவர் க. சிவனேசன்	14
5	பிராய்டன் கலை இலக்கியச் சிந்தனைகள் மறுப்புகளும் விளக்கங்களும், ச. இளங்கோ	18
(6)	சிலப்பதிகாரத்தில் கற்பு, செல்வி, சௌ. ஜான்சிராணி	(26)
7	காரைக்கால் அம்மையாரின் மொழி ஆளுமை, பழ, மல்லிகா	30
8	அடைகளாற் சுட்டப்படும் பதிற்றுப்பத்துத் தலைப்புகள், பி. கார்த்திகா	33
9	கழார்க்கர்ண் எயிற்றியார் பாடல்களில் மொழியும் நடையும், பெ. ரேவதி	36
10	குறிஞ்சிப்பாட்டு காட்டும் இயற்கை, முனைவர் க. அழகர்	43
11	அம்முவனாரின் மொழி ஆளுமை, சா. மங்களேஸ்வரி	46
12	கள்ளிக்காட்டு இதிகாசத்தில் மருத்துவரின் ஆளுமை, ச. முத்தையா	49
13	கல்வியியல் விழுமங்கள், திருமதி: கோ. சங்கரம்மாள்	53
14	தொல்காப்பிய நெறியில் திருக்குறள், கி.சங்கதூ	55
15	கல்வெட்டில் சிறப்புப் பெயர் நிலைபெறும் குழல்கள், ந. அருள்மொழி	58
16	பாரம்பரியமிக்க சிறுதானியங்கள், க. பிரபாவதி	62
17	புறநானுற்றில் தத்துவம், முனைவர் வி. கலாவதி	65
18	வைணவ உரைகளின் சிறப்பியல்புகள், பேரா. செ. ஜகந்நாத்	68
19	புலிநகக் கொண்ணறையில் பி.ர. கிருஷ்ணன் அவர்கள் கையாண்ட உத்திகள், வை. வீஜயலெட்சுமி	71
20	எட்டுத்தொகையில் பகற்குறி, ரோ.ஜேயலெட்சுமி	74
21	கபிலர் பாடல்களில் இலக்கிய உத்திகள், முனைவர் ரெ.சுதாகர்வடிவேலு	79
22	மரபுக்கட்டக்கலையின் தொழில்நுட்பம் மா. சிதம்பரேஸ்வரர்	88
23	கற்றலில் காழினிது து.கோ.வரலட்சுமி	95
24	மடல் பாடிய மாரங்கேரனார் க.கந்தசாமி பாண்டியன்	97
25	மேலாண்மைப் பொன்னுச்சாமியின் ‘ஈரம்’ சிறுகதை உணர்த்தும் மொழி நடை, முனைவர் க. கனகலட்சுமி	99
26	தமிழர் பண்பாட்டில் அளவைகள், கு. நத்யா	102

சிலப்பதிகாரத்தில் கற்பு

சௌ.ஜான்சிராணி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழக துறை, ஜெயராஜ் அன்னபாக்கியம் மகளிர் கல்லூரி(தன்னாட்சி), பெரியகுளம்.

முன்னுரை:

நம் பழங்குடியினரின் வாழ்வியலைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவன இலக்கியங்கள். அவ்விலக்கியங்கள் தோன்றிய காலகட்டத்தை வைத்தே பண்பாடும் தாமானிக்கப்படுகின்றது. அந்த வகையில் ஒவ்வொர் இலக்கியமும் புதிய பண்பாடுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. பண்பாடு என்பது மக்கள் பழங்காலங்கொட்டுப் பின்பற்றி வரும் நடத்தைகளும், பழக்கவழக்கங்களும் நிறைந்த வழக்காறு ஆகும். காப்பியங்களில் எந்தச் செய்தியைக் கூற வந்தாலும் அவற்றில் பண்பாட்டுக் கூறுகள் விரிவாக இடம்பெறுகின்றன. அப்பண்பாட்டுக் கூறுகளில் முதலிடம் பெறுவது ‘கற்பு’. சிலப்பதிகாரத்தில் இடம் பெறும் ‘கற்பு’ குறித்த செய்திகளை ஆய்வதே இக்கட்டுதையின் நோக்கமாகும்.

கற்பு:

‘கற்பு’ என்னும் சொல் தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டுத் தற்காலம் வரை வழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது. தொல்காப்பியர் ‘கற்பியல்’ என்னும் ஓர் இயல் அமைத்துள்ளார். சங்க இலக்கியங்களில் பலவேறு இடங்களில் ‘கற்பு’ என்னும் சொல்லாட்சி இடம்பெறுகிறது. திருக்குறளிலும் ‘கற்பியல்’ என்னும் ஓர் இயலே காணப்படுகின்றது. காப்பியங்களிலும் பராணங்களிலும் கற்பு பற்றிப் பேசப்படுகின்றது. கற்பு என்னும் சொல் ஒழுக்கம் என்னும் பொருள் உடையது. ஆனால் அது பெண்ணின் ஒழுக்கம் குறிப்பதற்கே மீண்டும் மீண்டும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தொல்காப்பியத்தில்,

“நாட்டியல் மரபின் நெஞ்சுகொளின் அல்லது

காட்ட லாகாப் பொருள் என்பு”¹

(தொல்,நூ.1120)

என்று காட்டலாகாப் பொருள்களிலே ‘கற்பு’ம் ஒன்று என தொல்காப்பியர் கட்டுகிறார்.

“கற்பென்பது கணவனினும் தெய்வம் வேறில்லையென வெண்ணிக்கலங்காது அவனை வழிபடுவது. இவ்வகை வழிபட்டார் அருந்ததி. உலோபாமுத்திரை, சாவித்திரி, அனுக்கை முதலியோர்”² (ஆ.சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ப.383) என்று கற்பிற்குப் பொருள் கற்பிக்கப்பட்டது.

“தெய்வந் தொழுஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்

பெய்யெனப் பெய்யும் மழை”³

(குறள்.55)

என்ற குற்பா மூலம் கணவனையே தெய்வமாகக் கொண்டு வாழ்வது தான் கற்பு என்று கூறுகிறார் வள்ளுவார்.

பண்டைச் சமுதாயம் ஆணாதிக்கச் சமுதாயமாக இருந்ததால் கோட்பாடுகள் அனைத்துமே அவர்களுக்குச் சாதகமாக வரையறைக்கப்பட்டன. பெண்களைத் தங்களுடைய கைப்பாவைகளாக மாற்றி தங்களின் விருப்பப்படி அவர்களைச் செயல்பட வைப்பதற்கு இலக்கியங்களும் பயன்பட்டன.

ஆனால் இக்காலத்தில் கற்பு என்பதற்கு திரு.வி.க. “பெண்மக்களும் ஆண்மக்களைப் போன்றவர்களே. இருபாளிக்கும் அறிவு உண்டு, நெஞ்சம் உண்டு, கற்பு என்பது இருவர்க்கும் பொதுவாயிருப்பது. அறிவால் நெஞ்சை நியுத்திக் கற்பைக் காக்கும் பொறுப்பு இருசாரார்க்கும் உண்டு”⁴ (சரளா இராசகோபாலன், தமிழ்த் தென்றலும் பெண்மையும், பக.147-148) என்று கற்பைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு இருபாலருக்கும் உரியது என வலியுறுத்துகிறார். ஒரு பெண் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் தூய்மையாக இருப்பதுதான் கற்பு என பொதுவாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்தந்தக் காலங்களில் அந்தந்தச் சமூகங்களில் பெண்கள் பெற்றிருந்த அல்லது பெண்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த கற்பு எப்படி இருந்தது என்பதை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் கற்பு:

சிலப்பதிகாரத்தில் கற்பு தீவிரமாக வலியுறுத்தப்படுகிறது. கற்பை வலியுறுத்தியதன் காரணம் இளங்கோவடிகள் சமயமும், அவர் வாழ்ந்த காலச் சூழலும் ஆகும். சிலப்பதிகாரப் பதிகத்திலும் ‘உரைசால் பத்தினினைய உயர்ந்தோர் ஏத்துவோ’ என்னும் காப்பியத்தின் அடிக்கருத்தியல் பேசப்படுகிறது. கற்பை பிருதியாகப் பேசிய காப்பியம் இதுதான். கற்பின் மூலம் கண்ணகி தெய்வமாகச் சுட்டப்படுகிறாள்.

கண்ணகி:

‘கற்பு’ என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடனே நினைவுக்கு வரக்கூடிய பிம்பமாகக் கண்ணகி முன் வருகிறாள் அல்லது காலங்காலமாக நிலைநாட்டப்பட்ட மனப் பதிவுகளின் வாயிலாக முன்நிறுத்தப்படுகிறாள். கற்பின் இலக்கணமாகப் படைக்கப்பட்ட பாத்திரம் இன்னவாறு இருந்தது. எனவே இன்னவாறு இருப்பதுதான் கற்பு என்று கற்பிற்கு இலக்கணம் படைக்கப்படுகிறது. ‘உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்துதல்’ என்பதைக் காப்பியப் பண்பாகக்கொண்ட கவிஞர் தன் கூற்றுவாயிலாகவும், பாத்திரங்களின் வாயிலாகவும் நினைத்ததை நிறைவேற்றியிருார். கவிஞர் கண்ணகியை அறிமுகப்படுத்தும்பொழுதோ,

“போதிலார் திருவினாள் புகழுடை வடிவென்றும்
தீவிலா வடமீனின் திறமிவள் திறும்”

(சிலம்பு.1:26-27)

என்று குறிப்பிடுகிறார். திருமகள் என்றும், புகழையே ஆடையாகக் கொண்டவள் என்றும் கூறுவதோடு நிற்காமல் விண்மீனாக விளங்கக் கூடிய அருந்ததியைப்போல் கற்புநெறி உடையவள் என்றும் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறார்.

“தெய்வந் தொழு அள், கொழுநந் தொழுவாளைத்
தெய்வந் தொழுந்தகைமை தீண்ணிதால் - தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணகி
விண்ணகமா தர்க்கு விருந்து”

(சிலம்பு.23:வெண்பா)

என்னும் பாடலின் வாயிலாக, தெய்வத்தை வணங்காமல் தன் கணவனையே தெய்வமாகக் கொண்டு வணங்குவதற்கு உறுதிகொண்டதால் இந்த மண்ணில் உள்ள பெண்களுக்கெல்லாம் அனியாகவும் விண்ணுலகில் இருக்கும் பெண்களுக்கெல்லாம் விருந்தாகவும் கண்ணகி விளங்குகிறாள் என்று கூறுகிறார்.

தெய்வம் X பக்தன் என்பது ஆண்டான் X அடிமை என்ற பொருள்தரும் குழலில் கணவன் X மனைவியையும் குறிப்பிடுவது என்பது பண்பாட்டின் அடிப்படையில் ஒரு பாலை உயர்வாகவும் ஒரு பாலைத் தாழ்வாகவும் கர்ப்பிக்கின்றது.

கண்ணகியின் கற்பு குறித்து ஆசிரியர் நேரடியாகக் தன்னுடைய கூற்றின் வழியாக மட்டுமல்லாது சாலினி, கவுந்தியடிகள், தேவந்தி ஆகிய பெண்பாத்திரங்களின் மூலமும் கோவலன் உள்ளிட்ட ஆண் பாத்திரங்களின் மூலமும் கண்ணகியின் தற்காற்று மூலமும் தன் கருத்தை அல்லது தம் சமுகத்தின் கருத்தாகக்கூட்டத் தூகின்றார்.

“இவளோ, கொங்கச் செல்வி குடமலை யாட்டி
தென்றமிழுப் பாவை, செய்த தவக்கொழுந்து
ஒருமா மணியாய் உலகிற் கோங்கிய.
திருமா மணி”

(சிலம்பு.12:47-50)

என்று தெய்வமேறிய சாலினியின் கூற்று கண்ணகியை உயர்நிலைப்படுத்துகின்றது. அவ்வாறு செய்வதன் நோக்கம் சமூகம் கற்பித்த கற்பிதங்களின் வழி அவள் கற்புள்ளவள் என்பதும் வளரும் தலைமுறையும் இதைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதும் ஆகும்.

கவுந்தியடிகள் கண்ணகியைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது,
“கற்புக் கடம்பூண்ட இத்தெய்வ மல்லது
பொற்படைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால்”

(சிலம்பு.15:143-144)

என்றும்,

“கற்புக் கடம்பூண்டு காதலன் பின்போந்த
பொற்றோடி நங்கை”

(சிலம்பு.29.7:3-4)

என்ற தேவந்தியின் கூற்றும் கண்ணகியைத் தன்னிகரில்லாத தலைவியாக்குவதும் அவளின் செயல்பாடுகளே மிகச் சிறந்த ‘கற்பு’ என்று அங்கீரிப்பதாகவும் அமைகின்றன.

“பொன்னே, கொடியே, புணைங் கோதாய்
நாணின் பாவாய், நீணில் விளக்கே,
கற்பின் கொழுந்தே, பொற்பின் செல்வி”

(சிலம்பு.16:89-91)

என்னும் ஆணை(கோவலனின்) கூற்றும் கண்ணகியின் கற்பொழுக்கத்தைப் புகழ்ந்துரைப்பதாக அமைகின்றது.

“கற்புடைத் தெய்வங்களே போற்றும் பொற்புடைத் தெய்வீகக் கற்பு ஒன்று உள்து. அது நாம் போற்றும் கற்பு மட்டுமன்று. தெய்வங்களும் வணங்கும் கற்பு. கவிஞர் போற்றும் கற்பு. கற்பிற்கு இலக்கணம் வகுத்துத் தந்த இளங்கோ கவிஞருள் கண்ட கற்பு அது. சீதை வணங்கும் கற்பு. அருந்ததி பாந்கேட்கும்

கற்பு மாதவி வாழ்த்தும் கற்பு அதுவே பெருங்கற்பு அதுவே கண்ணமில்லை” (நா.நடராச சுமா, இலக்ஷ்மியச் சிலம்பு, ப.70) என்று கண்ணமில்லை கற்புப் புகுப்பிறாள்.

பண்டிபட்டின் அடிநாதாமல் பெண்ணின் கற்பு நேர்த்தை வலியுறுத்தக் கோள்கியப் பாலைக்கும் காப்பியமான கிளப்பறிசாரத்தின் தலைவியான ‘கண்ணமில்’ என்றும் பாத்திரம் அதைச் சிறப்பாக செய்திருக்கிறது. அச்சால், அச்சமாக விருப்பிற்கு ஏற்ப அவள் நடந்து சொன்னதால் இன்று கற்பிற்கு அனுயாயைக்கப் போய்ப்படுகின்றாள். காப்பிய ஆசிரியரும் தொடக்கம் முதல் நிறைவே வரை அவளைத் தூம்புமாக்கும் பணியில் செயல்படுகிறாள்.

மாதவி:

கண்ணகப்பார் குலத்தில் பிறந்த பொழுதும் மாதவி கோவலன் ஒருவனையே கணவனாகும், ஸ்ரோண்டு வாழ்கிறாள். கோவலன் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்த பொழுதும் குலத்தொழிலில் ஈடுபாடுமல்ல, தன்னை ஒப்பனை செய்து கொள்ளாமல் பொது இடத்தில் கலைவகைாக நடனமாட இன்புராஸ் வருத்தத்தின் வாடவாக இருக்கின்றாள். கோவலன் இறந்த செய்தி கேட்டுத் தன் உயிர் உடனே போகவில்லையே என்று வருத்தயவுளைக்கவும் பென்றுத் தமிழ்த்தின் துறவினை மேற்கொள்ளவாகவும் விளங்குகிறாள். தன் மகன் மனிமேகலையை குலத்தொழிலில் ஈடுபடுத்தாமலும், மாற்றாறுக்கு மன முடிக்கும் குடல் அனுமாதாதாலும் அவளை துறவு மேற்கொள்ளச் செய்கிறாள். எனவே, மாதவி தாயின் பேச்சை பிரியம் ஊரார் பழியைக் கடந்தும் கணவனுக்காக (கோவலுறுத்தாக) வாழ்த்தவன். சமாகம் கற்பித்த ஒழுக்கத்தில் கட்டுப்பட்டு இருந்தமையால் கற்புடையவளாகக் காப்பிய ஆசிரியரால் காட்டப்படுகிறாள்.

பாண்டிமாதேவி:

தான் கண்ட கனவின் மூலம் தன் கணவனுக்குத் தீங்கு வரப் போகின்றதே என்று அஞ்சி, அழுது, புலம்பி கணவனிடம் கூறச் செல்லவின்றாள் பாண்டிமாதேவி. கணவன் இறந்துவிட்டான் என்பதை அறிந்தவடன் அவள் உயிர் துறக்கிறாள். எனவே அவள் தலைமைக் கற்புநெறி உடைய பெண் எனப் பாராட்டப்படுகின்றாள். கணவனைத் தெய்வமாகக் கொண்டு அவனுக்காகவே வாழ்வது தான் கற்பு – அவள் இறந்த உடனே உயிரிதுறப்பது தான் தலைக்கற்பு என சமாகம் பாண்டிமாதேவி பாத்திரப்படைப்பின் வழி கூறும்படி இளங்கோ படைத்துவினாள்.

எழுவகைப் பெண்டிபு:

சமுதாயத்தில் கற்பு பற்றிய கருத்தாக்கம் மன்னில் வேர்பிடித்து ஊன்றியிருக்கிறது. கற்பு பற்றிய புனைவுகளைச் சிலப்பறிக்காரம் வெளிப்படுத்துகிறது. கண்ணவி கோப்பெருந்தெவியைப் பார்ந்து, தன்னைப் பற்றி அறிமுகம் செய்த பின்பு புகாரில் வெளிக்கொண்டு பத்தினிப் பெண்களைக் கூறுகிறாள்.

புகாரிலிருத் தவணிகள் ஒருவன் தன் மாமன் மகனை அனுறந்துக் கொண்டு வருகிறாள். இடையில் திருப்புறம்பை என்றும் இடத்தில் திருமணம் செய்து கொள்ளின்றாள். இப்பெண் மதுரை வந்த போது திருமணமாதந்திருச் சான்றுகள் கேட்கின்றன. அதற்கு அவள், வன்னி மரத்தையும் பெரியோர்கள் திருமணமாதந்திருச் சான்றுகள் கேட்கின்றன. அதற்கு அவள், வன்னி மரத்தையும் மடைப்பள்ளியையும் வந்து சாட்சி உரைக்குமாறு கூறுகிறாள். அவ்வாறே பேசாத அவ்விரண்டும் அப்பெண்ணின் பத்தினித் தன்மை காரணமாகச் சாட்சி உரைக்கின்றன.

“..... நற்பகலே
வன்னி மரமும் மடைப்பளியுஞ் சான்றாக
முன்னிறுத்திக் காட்டிய மொய்குழலாள்”

(சிலம்பு.21:3-5)

மேலும், ஒரு பெண் தன்னைத்த மகளிரொடு மனாற்பாவை செய்து விளையாடும் பொழுது மற்றொருத்தி, செல்லாதவாறு மனாலைக் குவித்து, தாழும் வீடு செல்லாதவாறு அப்பாவையைக் காத்து நிற்கிறாள்.

“.....மனாற்பாவை நின்கணவ னாமென்று
உரைசெய்த மாதரொடும் போகாள், நிறைவந்து
அழியாது குழ்போக வாங்குந்தி நின்ற
வரியா ரகல்லகு மாதி”

(சிலம்பு.21:7-10)

மற்றொருத்தியான ஆதிமந்தி தன் கணவன் ஆட்டனத்தியைக் கடல் அடித்துக் கொண்டு செல்வதைப் பார்த்துக் கதறி அழுது புலம்புகிறாள். அப்பொழுது, அவள் கூறியதைக் கேட்ட கடலே ஆட்டனத்தியை கூத்திமந்தியின் முன் கொண்டந்து நிறுத்துகிறது. நம் கணவனை எமனிடம் இருந்து மீட்கும் சிறப்புப் பெற்ற பத்தினித் தன்மை பெற்ற பெண்ணைக் கீழ்க்காணும் அடிகளில் காண முடிகின்றது.

“..... புனைன் பின்சென்று
கலநவில் தோளாயோ என்க கடலவந்து
முன்னிறுத்திக் காட்ட அவனைத் தழிக்கொண்டு
பொன்னங் கொடி போலப் போதந்தாள்”

(சிலம்பு.21:12-15)

வணக்கத்திற்காகச் சென்ற தன் கணவன் வரும் வரை கரைநோக்கி மரக்கலங்களைப் பார்த்தவாடே ஒரு பெண் தன்னுருவைக் கல்லுருவாக்கிக் கொண்டு அங்கேயே நிற்கிறாள். தன் கணவன் வரவும் தன் நல்லுருவம் பெற்று அவனோடு சேர்ந்து வாழ்கிறாள்.

“மனல்மலிபூங் கானல் வருகலன்கள் நோக்கிக் கணவன்வரக் கல்லுருவம் நீத்தாள்”

(சிலம்பு.21:16-17)

மற்றுமொருத்தி தன் மாற்றாளின் குழந்தை கிணற்றில் விழுந்து விட, தன் குழந்தையையும் கிணற்றுள்ள போட்டு தன் பத்தினித் தன்மையால் இரு குழந்தைகளையும் எவ்விதக் கேடுமின்றி உயிருடன் பெறுகிறாள்.

“..... தன் குழவி யுங்கிணைற்று வீழ்த்தேற்றுக் கொண்டெடுத்த வேற்கண்ணாள்”

(சிலம்பு.21:18-19)

மேலும், மாற்றான் ஒருவனின் காம நோக்கில் இருந்து தப்பிப்பதற்காகத் தன் முகத்தைத் தானே ‘சூங்கு முகம்’ ஆக மாற்றிக் கொண்டு, தன் கணவன் வந்தவடன் பழைய முகத்தைப் பெறுகிறாள் ஒருத்தி.

“..... வேற்றெராருவன் நீள்நோக்கங் கண்டு நிறைமதி வாண்முகத்தைத் தானோர் குரக்குமுக மாக்கன்று போன கொழுநன் வரவே சூரக்குமுக நீத்த பழுமணி அல்குற்பும் பாவை”

(சிலம்பு.21:20-24)

இரண்டு சிறுமிகள் தம் இளமைக் காலத்தில் தங்களுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளை ஒருவருக்கொருவர் திருமணம் செய்வித்து உறவினராவதாக சத்தியம் செய்கின்றார். பிற்காலத்தில் இதைக் கேள்விப்பட்ட ஒருத்தி அவனையே மனந்து சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுகின்றாள்.

“.....(முந்தியோர் கோடிக் கலிங்க முடுத்துக் குழல்கட்டி, நீடித் தலையை வணங்கித் தலைக்கமந்த ஆடுக்பூம் பாவை அவள் போல்வார் நீடிய மட்டார் குழலார் பிறந்த பதிப்பிறந்தேன்”

(சிலம்பு.21:31-35)

இங்கே ஏழு வகையான பெண்கள் பற்றிய புனைவுகளின் வழி கற்பு நெறி வலியுறுத்தப்படுகிறது.

“கற்புத் தெய்வங்களின் குணங்கள் அனைத்தும் வேண்டும். அத்துடன் ‘பிறர் நெஞ்சு புகாமை’ என்ற தனிப் பெருங் குணமும் வாய்க்கப் பெற வேண்டும். அவனே பெருங் கற்பினர். இவர் தம் உருவினைப் பிறர் காண முடியாது. இவர் தம் அழகு பிற ஆடவரை அலைக்கழிக்காது. அதனால் ஆடவர் மனங்கள் சலனப்படுவதில்லை” (மேலது, ப.71) என்னும் கருத்து சண்டு சிந்திக்கத்தக்கது. “மனிதப் பண்புகளை உருவகப்படுத்தி பாத்திரப் பண்புகளை உண்டாக்கி நடமாட விட்டிருக்கிறார்கள் இலக்கியக் கர்த்தாக்கள்” (சி.முத்துமாலை, சிலப்பதிகாரத்தில் மனித உறவுகள், ப.23) என்னும் கோபாலதன்டாயத்தின் கருத்து ஏழுவகைப் பெண்டிரின் கற்பு பற்றிய புனைவைப் புரிந்து கொள்ள வகை செய்கின்றது. சழுகம் கட்டமைத்த விதிகளுள் பண்பாட்டில் முதலிடம் பெறுவது கற்ப. பழங்காலங்களாட்டு இன்றுவரை பெண்கள் எல்லோரும் கற்பு என்னும் கருத்தியலுக்கு இணங்கியிருக்கிறார்கள். இலக்கிய புனைவுகளும் அவற்றைக் கட்டமைக்கிறது.

முடிவுரை:

இக்காப்பியத்தின் வழி ஆண் பெண் இணைந்த மானுடச் சமுதாயத்தில் பெண்ணுக்கு மட்டுமே கற்பு வலியுறுத்தப்படுவதும், காலங்காலமாக அதை கட்டிக்காகக் முனைவதும் ஆணுக்கு அவ்வொழுக்கம் மறுக்கப்படுகிறது. கணவன் உடனில்லாவிட்டால் மனைவி தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதும் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் ‘கணவனை இழந்தோருக்குக் காட்டுவதில்’-என்ற பாண்டிமாதேவியின் கூற்றின் வழி, கணவன் இறந்துவிட்டால் பெண்ணுக்கு வாழ்க்கை இல்லை என்று கருத்தும் உண்டு. கணவனுக்காக தன உருவம் மாற்றிக் கொள்ளும் பெண்களும் காப்பிய காலத்தில் இருந்துள்ளனர். கற்புக்கு முதன்மை கொடுத்துள்ளனர்.